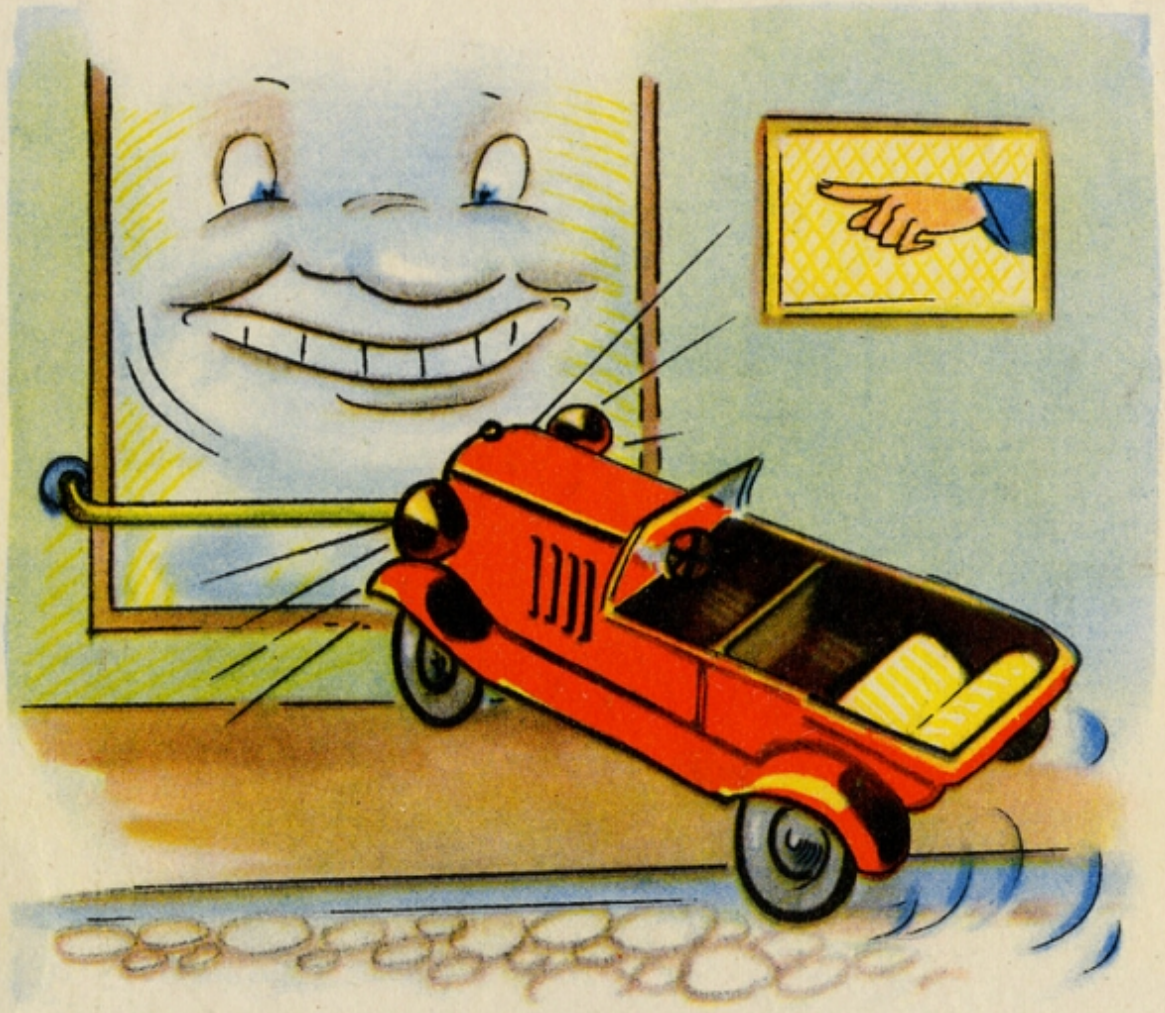

Eemal kiirgas päikesehelgis suur kaupluse vaateaken. „No selle teeme pihuks!“ podises auto, võttis hoogu ja tormas joonelt akent ründama. Aga ta polnud tähele pannud tugevat raudkaitsekangi akna ees, põrkas selle vastu, purustades endal ühe laterna ning lõi oma kaitseraua kõveraks.

„Oeh, oeh!“ ohkis auto ja sähvis vihaselt vaateaknale:

„Miks sa, hull, sihukesi rumalaid raudkange oma kõhu ees hoiad? Nende vastu võib ju mõistlik auto enda surnuks joosta.“

„Ja mittemõistlikud jooksevad end sandiks,“ õrritas aken. „Võib-olla õpid nüüd tulevikus ühe silmaga paremini vaatama, kui seni kahega.“